

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/58/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817010537
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817010537.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalú v trestnej veci proti odsúdenému O. Y., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom O. nad J. XXX, t. č. bytom O. nad J. XXX, okres K. a t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu opilstva podľa § 363 odsek 1 Tr. zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20. novembra 2018 v Trenčíne prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. januára 2018 pod sp. zn. 1Nt/15/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 odseku 1 písm. c) Tr. poriadku sa sťažnosť odsúdeného O. Y. **z a m i e t a**, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 30. januára 2018 pod sp. zn. 1Nt/15/2017 podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného O. Y. na povolenie obnovy konania v trestnej veci, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. januára 2017 pod sp. zn. 1T/130/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 07. marca 2017 pod sp. zn. 23To/16/2017 právoplatne uznaný za vinného z trestného činu prečinu opilstva podľa § 363 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 28. februára 2016 v čase okolo 16.00 hodiny v obci O. nad J., okres K., v rodinnom dome číslo XXX po tom, čo sa sám a dobrovoľne dostal do stavu opilosti, v dôsledku čoho nemohol ovládať svoje konanie, pod hrozbou zabitia nútil poškodenú - sestru D. H., nar. XX.XX.XXXX, aby si vypratala svoje veci z domu, inak to dňa 29. februára 2016 definitívne ukončí a dá ju konečne dole a nemieni ju viac trpieť v dome, pričom pri týchto vyhrážkach mal nepríčetný výraz v očiach, z čoho dostal poškodená D. H. strach, že tieto vyhrážky naplní,

za čo bol odsúdený podľa § 363 odsek 1 Tr. zákona s použitím §§ 37 písm. m), 38 odsek 4, 39 odsek 1 Tr. zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. poriadku, pretože nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení a teda v zákonnej lehote, podal sťažnosť odsúdený O. Y., ktorú písomne odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie okresného súdu považuje za nedôvodné a účelové. On sám jasne dokázal, že na inkriminovanom mieste a v inkriminovanom čase nebol, pretože

bol u I. H., ktorý sám na verejnom zasadnutí v konaní o povolení obnovy konania potvrdil svoju pôvodnú výpoveď z prípravného konania zo dňa 29. februára 2016, čo je deň po tom, čo sa mal stať žalovaný skutok a preto túto jeho výpoveď mal prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní brať do úvahy ako rozhodujúcu. I. H. ako svedok na verejnom zasadnutí v konaní o povolenie obnovy konania priznal, že na hlavnom pojednávaní klamal vo svojej výpovedi, čo podporuje aj výpoveď svedkyne D. E., ktorá potvrdila, že od I. H. odchádzal o 16.10 hodine dňa 28. februára 2016 a keďže svedok V. J. na hlavnom pojednávaní uviedol, že do pohostinstva, kde bol uvedeného dňa, prišiel o 16.15 hodine, kde bol aj zadržaný, preto žalovaný skutok spáchať nemohol. Dodal, že I. H. pri svedeckej výpovedi ovplyvňovala aj poškodená, čo preukazujú čestné prehlásenia osôb, ktoré predložil v konaní. Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a rozhodol o povolení obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 1T/130/2016.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza sa k dôvodom sťažnosti odsúdeného O. Y. do konania verejného zasadnutia krajského súdu nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, na neverejnom zasadnutí dňa 20. novembra 2018 preskúmal podľa § 192 odseku 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného O. Y. nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 394 odseku 1 Tr. poriadku totiž vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V konaní o povolení obnovy nie je však možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Za "nové skutočnosti skôr neznáme" v zmysle § 394 odsek 1 až 3 Tr. poriadku treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa a nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Okresný súd správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 odseku 1 Tr. poriadku mohli viesť k zmene pôvodného právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Okresný súd v napadnutom uznesení vecne správne a presvedčivo vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval podaný návrh za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočne zrejmé, že nielen to, že odsúdený sa návrhom na obnovu konania domáhal prehodnotenia správnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoach o vine a treste napriek tomu, že v konaní o povolenie obnovy zákon takúto možnosť súdu nedáva, ale aj to, že niektoré argumenty, okolnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj návrh, boli známe nielen orgánom prípravného konania, ale aj okresnému súdu už v pôvodnom konaní, a že ide z časti o opakovanie námietok voči postupu orgánov činných v trestnom konaní ako i okresného súdu, čo bolo riešené v rámci konania na súdoch oboch stupňov, ktoré vo veci konali.

Okresný súd v napadnutom uznesení správne skonštatoval, že snaha svedkov, ktorí boli vypočutí na verejnom zasadnutí o návrhu na povolenie obnovy konania o to, aby bol odsúdený zbavený viny, keď

tvrdili, že v inkriminovanom čase bol odsúdený u nich, je účelová, aby tak pomohli odsúdenému ako svojmu dlhoročnému priateľovi, a teda tieto ich tvrdené skutočnosti nie sú vierohodné. Svedok H. vo svojej pôvodnej výpovedi uvádzal, že odsúdený od nich odchádzal medzi 15.00 a 16.00 hodinou a svedkyňa E. vedela na druhý deň, za aký skutok bol odsúdený zadržaný a pri tom sama neuvádzala tie skutočnosti, ako na verejnom zasadnutí v konaní o povolenie obnovy konania. Pri tom obaja títo svedkovia sa nevedeli vyjadriť, čo odsúdený vlastne robil po odchode od nich a neboli preto priamymi svedkami konania odsúdeného. Okresný súd napokon správne tiež poukázal na podstatný fakt, že vzdialenosť medzi miestom bydliska svedkov H. a E., kde sa krátko pred spáchaním skutku zdržiaval a miestom bydliska odsúdeného, kde došlo k spáchaniu skutku je skutočne táto vzdialenosť tak malá, že časové súvislosti o ktorých vypovedali svedkovia v konaní o povolení obnovy konania zásadným spôsobom nespochybňujú doposiaľ preukázaný fakt, že sa skutok, z ktorého bol odsúdený O. Y. právoplatne uznaný za vinného stal, a že k jeho spáchaniu došlo v konštatovanom čase, t. j. okolo 16.00 hodiny dňa 28. februára 2016 a na inkriminovanom mieste, v obci O. nad J. v rodinnom dome pod súpisným číslom XXX.

Krajský súd, keďže sa so závermi okresného súdu stotožnil, nepovažoval sťažnosť odsúdeného O. Y. za dôvodnú a preto ju podľa § 193 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.